

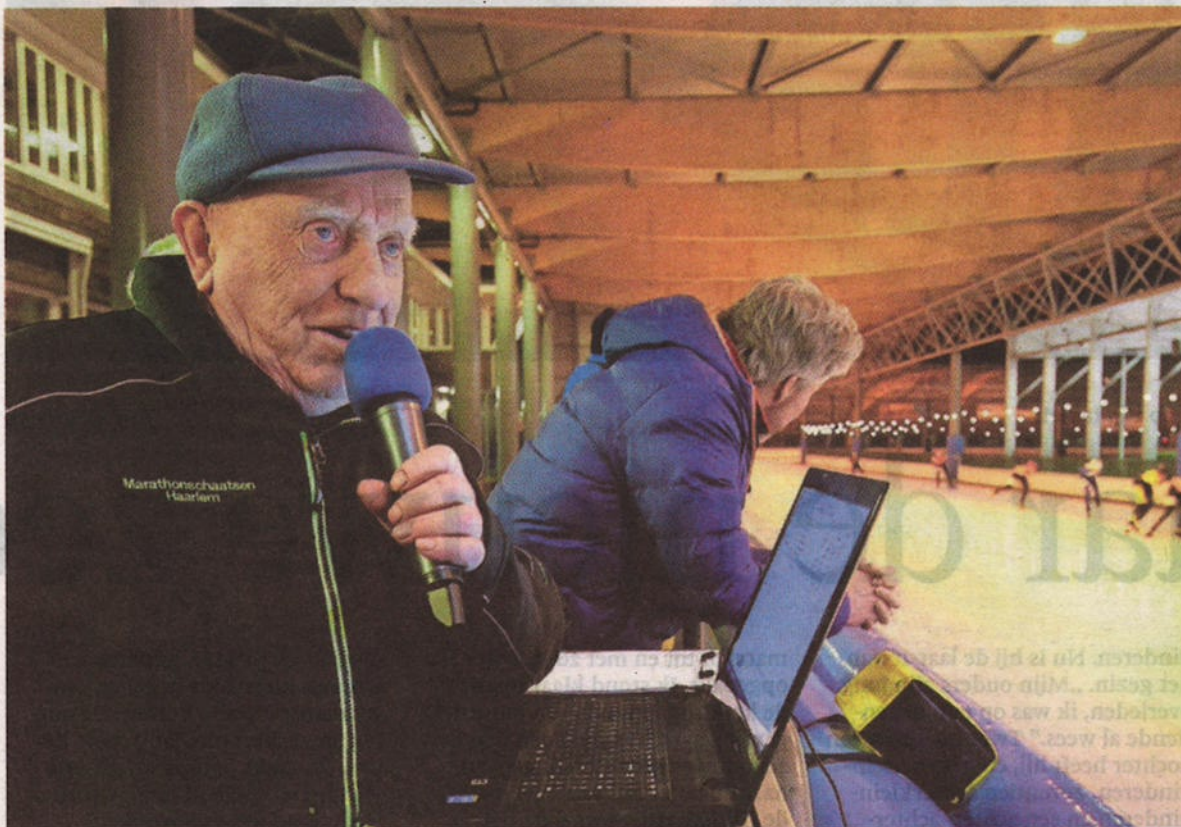
'Ze willen graag genoemd worden'

NHD, 7-3-2018

Kees van Dalsem
k.van.dalsem@hollandmediacombinatie.nl

Heemskerk * Op zijn 80e vindt Ben Verduin het mooi geweest. Maandagavond werd tijdens het Kampioenschap van Haarlem op de ijsbaan in Haarlem afscheid van de Heemskerker genomen. Hij was 38 jaar speaker tijdens de regionale marathons. „Ik heb het altijd met heel veel plezier gedaan.” „Mensen denken wel eens dat ik ben gaan schaatsen omdat mijn vader speaker en jurylid was, maar het was andersom”, vertelt Bert Verduin aan de keukentafel bij zijn ouders. De oud-marathontopper zorgde er indirect voor dat zijn vader vrijwilliger werd bij de schaats- en skeelerwedstrijden. Ben: „Ik was met die jongens mee voor een wedstrijd in Alkmaar. De baan in Haarlem lag er toen uit. Ik liep daar maar een beetje rond, dus toen mij gevraagd werd om te helpen bij de jury, heb ik ja gezegd. Ik dacht, dat is om een keer in te vallen. Maar uiteindelijk heb ik het dus jarenlang gedaan.” Zo ging het ook met zijn vrijwilligerswerk als speaker. Opeens stond de Heemskerkse tuinder met een microfoon in zijn hand. „Zenuwachtig was ik nooit hoor. En je moet altijd correct blijven naar de rijders toe. Je mag bijvoorbeeld de nummer

Ben Verduin aan het werk tijdens het Kampioenschap van Haarlem afgelopen maandag.

FOTO RON PICHEL

laatst nooit belachelijk maken.” Verduin zorgde ervoor dat niemand tijdens de wedstrijd vergeten werd. „Want ze willen allemaal graag genoemd worden.” Al werk-

te het soms ook in het nadeel van de sporters. „Een paar jaar geleden kwam ik tijdens de Ronde van Heemskerk een oud-rijder tegen. Hij vertelde dat hij me ooit tijdens

een skeelerwedstrijd heeft vervloekt. Hij wilde eigenlijk uit de race stappen, maar bij de doorkomst riep ik zijn naam op en moest hij nog wel een rondje door. Terwijl hij helemaal stuk zat.” De Heemskerker, die overigens zelf nooit geschaatst heeft, gaf in landelijke wedstrijden nog wel eens de microfoon aan iemand anders als zijn zoon Bert meedeed. „Want je moet ook onafhankelijk zijn. Tijdens het NK in Ankeveen waar Bert won, was ik daarom jurylid. Al

wisten niet zo heel veel mensen dat ik de vader van Bert was hoor.” De landelijke wedstrijden waren wel het hoogtepunt in de carrière van Verduin. „Ik ben een keer speaker geweest bij een marathon op de Hofvijver in Den Haag. Moest ik ook verslag doen van een wedstrijd voor prominenten. Een staatssecretaris die was gestart kon alleen maar recht door schaatzen.” Maar Verduin zat ook wel eens op de motor bij natuurijswedstrijden. „Dan voelde ik me net Theo Koomen.”

Vroeger was het omroepen iets lastiger. Nu hebben alle schaatsers een transponder en ziet hij ze elk rondje op het scherm voorbijkomen in de juiste volgorde. „Daarvoor moesten we zelf in gaten houden wie waar reed.” Bert: Maar de schaatsers zijn nu moeilijker herkenbaar dan vroeger. Nu rijdt iedereen met de perfecte techniek in de rondte. Het zijn allemaal wereldtoppers op de 5 kilometer.” Ben: „Ik kon iedere schaatser herkennen aan zijn stijl. En ik probeerde tijdens de marathon altijd wat te vertellen over de rijders. Ik deed na de wedstrijd ook de interviews. En dan hield ik het altijd kort hoor, de schaatsers moesten het niet te koud krijgen.” Verduin, ook lid van verdienste van IJclub Kees Jongert, weet nog niet of hij het gaat missen volgend seizoen. „Overigens mogen ze me altijd vragen om een keer in te vallen. Ik heb me al die jaren met de volle honderd procent ingezet, altijd samen met mijn maat Mart Kos van Kees Jongert. We hebben alles zien veranderen op de ijsbaan in Haarlem. Vroeger stonden we in weer en wind langs de baan, nu is het overdekt.”